USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **J. V.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 20. 6. 2011, č. j. KUZL 6779/2011, sp. zn. KUSP 6779/2011, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2012, č. j. 57 A 77/2011 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Krajský úřad Zlínského kraje (dále jen „krajský úřad“) v záhlaví označeným rozhodnutím potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště ze dne 17. 2. 2010, č. j. 4676/2010/UHR, kterým žalobci nebyl přiznán příspěvek na péči podle § 7 odst. 2 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů, neboť jej podle § 8 tohoto zákona nelze považovat za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby, protože z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nepotřebuje každodenní pomoc nebo dohled při více než 12 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti posuzovaných podle § 9 zákona o sociálních službách.

[2] Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou ke Krajskému soudu v Brně, který rozsudkem ze dne 31. 1. 2012, č. j. 57 A 77/2011 - 29, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný (resp. krajský úřad) rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, z něhož vycházel, neobsahoval úplný a přesvědčivý posudkový závěr.

[3] Uvedené rozhodnutí napadl žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností. Stěžovatel zde uvádí, že vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť PK

MPSV vycházela z doložené lékařské dokumentace i z provedených sociálních šetření. Stěžovatel rovněž nesouhlasil se závěry soudu ohledně rozdílu v počtu úkonů, které žalobce nezvládne nebo zvládne s pomocí nebo dohledem, a ohledně nepřítomnosti žalobce při jednání posudkové komise.

[4] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky k projednání a rozhodnutí o této kasační stížnosti, mimo jiné, zda tato stížnost byla podána v zákonné lhůtě.

[5] Podle § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s."), musí být kasační stížnost podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení rozhodnutí, proti kterému směřuje.

[6] V souladu s § 40 odst. 2 a 3 s. ř. s. končí lhůty určené podle týdnů, měsíců nebo roků uplynutím toho dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den.

[7] Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

[8] Nejvyšší správní soud vychází v tomto případě ze své konstantní judikatury, navazující na usnesení ze dne 25. 9. 2003, sp. zn. 5 Afs 13/2003, publikované pod č. 57/2004 Sb. NSS: „*Počátek lhůty, v níž lze podat kasační stížnost (§ 40 a § 106 odst. 2 s. ř. s.), je dán dnem doručení písemného vyhotovení rozsudku krajského soudu. Následujícího dne začíná běžet dvoutýdenní lhůta pro podání kasační stížnosti, která skončí dnem, jenž se svým označením shoduje se dnem doručení. Byl-li tedy rozsudek krajského soudu doručen v pracovní den v pátek, je posledním dnem, kdy lze kasační stížnost podat, opět pátek druhého týdne, je-li pracovním dnem.*"

[9] V nyní posuzovaném případě byl stěžovateli rozsudek krajského soudu ze dne 31. 1. 2012, č. j. 57 A 77/2011 - 29, podle doručenky obsažené v soudním spise doručen dne 27. 2. 2012. Následujícího dne, tedy dne 28. 2. 2012, počala běžet dvoutýdenní lhůta pro podání kasační stížnosti. Tato lhůta pak uplynula dne 12. 3. 2012 (pondělí). Kasační stížnost však stěžovatel předal k poštovní přepravě až dne 13. 3. 2012, tedy opožděně. Vzhledem k tomu, že zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze podle § 106 odst. 2 poslední věty s. ř. s. prominout, nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu než tuto kasační stížnost podle § 120 s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítnout.

[10] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že kasační stížnost jménem žalovaného tomuto soudu doručovalo Ministerstvo práce a sociálních věcí – Referát odvolání a správní agendy Zlínského kraje, kterému krajský soud vedle žalovaného rovněž doručil napadený rozsudek, a to dne 2. 3. 2012. Nejvyšší správní soud nicméně poukazuje na to, že státní správu v oblasti sociálních služeb vykonává samo Ministerstvo práce a sociálních věcí

(podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách). Referát odvolání a správní agendy Zlínského kraje je pak pouze jeho organizační složkou a jako takový není účastníkem řízení, jemuž by bylo třeba rozhodnutí soudu zaslat, zvláště v případě, kdy již bylo dříve doručeno samotnému Ministerstvu práce a sociálních věcí. Krajský soud v daném případě napadený rozsudek soudu Referátu odvolání a správní agendy Zlínského kraje zaslal nadbytečně. Vzhledem k tomu, že žalovanému samotnému doručoval krajský soud napadený rozsudek jako prvnímu v pořadí, tj. dne 27. 2. 2012, je pro posouzení včasnosti kasační stížnosti relevantní právě toto datum.

[11] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. srpna 2012

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu